

GRĂDINIȚA "SF. IOAN CEL NOU"

casa micuților creștini

Puteți contribui
prin donații în contul:

RO96BRDE340SV11897173400
B.R.D. SUCEAVA

Revista se distribuie **GRATUIT** tuturor elevilor
din clasele I - VIII din județul Suceava

nr. 6
septembrie
2007

BISERICA

din sufletul
copilului

5 + 1 = 6 zile lucrătoare "muncește și te roagă"

CUPRINS

Bunul și blândul Patriarh 4

Școlar silitor vreau să fiu 6

Prima zi de școală 7

Sfântul Ioan Gură de Aur 8

Pelerinajul micuților creștini 10

Crucii Tale ne închinăm, Stăpâne 12

Crucea mântuirii 13

Cel mai mare român al tuturor timpurilor 14

Omagiu și recunoștință 15

Interviu cu Dumnezeu 16

Dialoguri Duhovnicești 17

Educarea dragostei pentru adevăr 18

Opusul adevărului - minciuna 19

Darul albinelor 20

Povestea unei prietenii 22

Fluturile și lampa 24

Ispită și greșeală 25

Jocuri 26

Rezultatele la concursuri 28

Revistă coordonată și finanțată de
MĂNĂSTIREA "SF. IOAN CEL NOU" SUCEAVA

Fotografii: Arhiva Mănăstirii Sf. Ioan cel Nou, Petru Palamar
Tipar: Accent Print, Suceava, info@accentprint.ro
Machetare grafică: Esens Design, info@esens.ro

La început de an școlar...

*Motto: „Silește la învățătură inima ta și
urechea ta la cuvinte iscusite.” (Pilde 23, 12)*

Un nou an școlar înseamnă un nou an de muncă intensă, disciplinată, sub îndrumarea părintească a profesorilor. Cu acest prilej, doresc să pun la inima fiecărui școlar câteva povețe luate din Sfânta Scriptură și din învățăturile morale ale Sfinților Părinți.

„Aflarea înțelepciunii cere cugetare și osteneală” (Înțelepciunea lui Solomon 13,31); „Orice osteneală duce la indostulare, iar cuvintele fără rost, la lipsă” (Pilde 14,23); „Nu lăsa nicio zi bună să treacă fără folos” (Înțelepciunea lui Solomon 14,14); „Pentru orice lucru este o clipă prielnică și vreme pentru orice indeletnicire de sub cer” (Eclesiastul 3,1).

Învățăturile creștine completează educația și instrucția în cele lumești, materiale, și călăuzesc spre viața cea veșnică. Școlarul conștiincios trebuie să învețe fiecare lecție, deoarece cunoștințele agonisite zilnic pe băncile școlii îl vor conduce și la cunoașterea lui Dumnezeu, la împlinirea poruncilor Lui.

Se întreabă Psalmistul David: „Prin ce-și va îndrepta tânărul calea sa?”; tot el răspunde: „prin păzirea poruncilor lui Dumnezeu” (Psalm 118, 9). Apoi, mărturisește: „În inima mea am ascuns cuvintele Tale, ca să nu greșesc Ție; din poruncile Tale m-am făcut priceput” (Psalm 118, 11, 104); „Făclie picioarelor

mele este legea Ta și luminează cărărilor mele” (Psalm 118, 105).

Un copil cuminte și înțelept, înainte de a ieși din casă pentru a merge la școală, se însemnează cu semnul Sfintei Cruci, sărută mâna mamei și a tatălui, luând aminte la povețele lor părintești, care sunt „ca o cunună pe capul său și ca o salbă împrejurul gâtului său” (Pilde 1, 8-9).

Școala înzestrează mintea copiilor cu multe cunoștințe care îi vor conduce la cunoașterea puterii și purtării de grijă ale lui Dumnezeu; aceasta, bineînțeles, și cu ajutorul profesorului.

Cât de importantă este în viața bunului creștin cunoașterea lui Dumnezeu ne-o spune și marele sihastru, Sfântul Antonie cel Mare: „Pricina tuturor relelor este amăgirea și necunoaștința lui Dumnezeu” (Filocalia, vol. I).

„Cea mai mare boală a sufletului, care duce la ruinarea și pierzarea lui, este, deci, necunoașterea lui Dumnezeu, Care a făcut toate pentru om și i-a dăruit lui mintea și cuvântul...” (Filocalia, vol. I, Cuvânt 97).

† PIMEN

Pimen

Arhiepiscop
al Sucevei și Rădăuților

Bunul și blândul Patriarh Teoctist - un Părinte de neuitat -

Cel care avea să fie Patriarhul României s-a născut la 7 februarie 1915 în satul Tocileni, județul Botoșani, fiind al zecelea din cei 11 copii ai părinților săi, Dumitru și Marghioala Arăpașu. A primit la botez numele de Toader (Teodor).

Casa părintească în care au stăruit mereu bunacuviniță și modestia, hărnicia și dreapta cumpătare în toate, duhul frăției și al dragostei de semeni a fost cel dintâi sălaș în care viitorul Patriarh a cunoscut lumea și viața.

În anii petrecuți în satul natal, copilul Teodor și-a însușit ascultarea și respectul față de ceilalți, drept principii călăuzitoare în viață. Dar cel mai prețios lucru pe care l-a primit de la părinții săi a fost dreapta credință în Dumnezeu. Aproximarea de biserică din fragedă pruncie prin părinți și mai apoi prin școală, a făcut să se aprindă în sufletul copilului dorul de Dumnezeu și dorința de a urma și a sluji Domnului așa cum au făcut toți Sfinții care împodobesc calendarul Bisericii. Lăsând în urmă lacrimile mamei, încă înainte de a împlini 14 ani, Teodor și-a îndreptat pașii spre schitul Sihăstria Voronei din vecinătatea satului. Plecarea la mănăstire a fost pentru Teodor „începutul adevărat al vieții”.

Căminul părintesc, satul cu tradițiile sale, școala elementară, mănăstirea, seminarul teologic de la Cernica, facultatea de Teologie din București, Facultatea de Litere și Filologie din Iași au înmulțit cunoștințele celui ce avea să devină Patriarh.

Viața Patriarhului Teoctist a ilustrat cuvintele Mântuitorului Hristos: „Tot cel ce se smerește pe sine va fi înălțat”, urcând pe treptele preoției de la diacon și preot la arhiereu, fiind pe rând episcop, mitropolit și patriarh. Aproape 21 de ani, până la trecerea

sa la cele veșnice la 30 iulie 2007, a fost Întâi Stătătorul Bisericii Ortodoxe Române. A slujit Biserica cu devotament după modelul Mântuitorului nostru Iisus Hristos Care a spus: „Nu caut voia Mea, ci voia Tatălui Meu care M-a trimis”.

Mereu în cuvintele sale de învățătură îi îndemna pe copii să asculte cuvintele Sfintei Scripturi „*cinstește pe tatăl tău și pe mama ta*” și să îi urmeze atât pe părinții lor trupești cât și pe cei sufletești care în școli și în biserici se străduiesc să le strecoare în suflet și în minte valorile științifice, culturale și religioase. „*Deschideți-vă mintea și inima pentru tot ce este frumos și bun, pentru adevăr, dreptate și solidaritate, ca prin aceste bunuri nepieritoare să vă formați ca oameni deplin și să puteți deveni moștenitori ai împărăției lui Dumnezeu*”.

În duhul sfintelor învățături, ruga mereu pe bunul Dumnezeu să binecuvânteze „*cu darurile Sale cele bogate, cu harul Său și cu iubirea de oameni*”, atât pe tinerele vârstare ale neamului nostru și din întreaga lume, cât și pe toți cei care își deschid cu căldură și dărnicie inima și sufletul față de cei mici.

Iată ce a lăsat ca testament copiilor Prea Fericitul Teoctist, în ultimul său cuvânt adresat lor: „**Dragi copii, îndrept un gând de dragoste și vă doresc să vă bucurați de copilăria voastră, de jocurile voastre, să aveți mereu zâmbetul pe buze și fața senină, să fiți optimiști și încrezători în viață, să nutriți dragoste și râvnă de carte, de școală și de Biserică, să manifestați sentimente de prietenie față de semenii voștri și de sprijin față de cei care sunt în lipsuri și greutăți; vă îndemn să vă ascultați părinții trupești și sufletești, să îi respectați și să-i iubiți, să știți la rândul vostru să îi mângâiați în momentele de suferință. Să păstrați în suflet valorile creștine pe care le-ați primit de la îndrumătorii voștri spirituali și să le aplicați de-a lungul vieții**”.

Profesor diacon
Teodor T. Mera

Școlar șilitor vreau să fiu ...

Mergem la școală pentru a învăța, pentru a ne îmbogăți cunoștințele, pentru a ne crea un viitor. Nu trebuie să venim la școală din obligație, ci "pentru a ajunge cineva" în viață și din recunoștință față de părinții care ne sprijină.

Alina Rusu, clasa a V-a, Berchișești

Școala este locul unde am descifrat secretul literelor și al cifrelor. Toate obiectele sunt importante, chiar dacă unele ne plac mai mult, iar altele mai puțin.

Andrei Varvaroi, clasa a V-a, Berchișești

Pentru mine șilitor înseamnă a fi harnic, muncitor și dornic de învățatură. Să fi șilitor, cred eu, este și un dar de la Dumnezeu ce nu trebuie irosit.

Andreea Nistor, clasa a IV-a, Suceava

La școală învățăm multe lucruri, dar mai ales să ascultăm. Ascultarea este dovada de iubire pentru ceilalți. Chiar dacă regulile nu ne prea surâd, noi trebuie să ascultăm, căci părinții și profesorii ne doresc numai binele.

Manuela Guian, clasa a IV-a, Suceava

Școala pentru mine înseamnă locul unde învăț multe lucruri interesante. La început îmi era frică de școală pentru că vedeam că sora mea trebuie să învețe multe lucruri grele, dar apoi am văzut că e ușor și frumos.

Irina Marciuc, clasa a III-a, Suceava

Îmi propun să învăț mai mult, să citesc mai mult, să ascult de părinți și de dascăli, pentru că numai așa putem ajunge "mari" în viață.

Lucian Gheață, clasa a IV-a, Berchișești

Prima zi de școală

Un copil se pregătea să meargă la școală, în clasa întâi, iar părinții lui voiau să-i facă o pregătire deosebită pentru prima lui zi de școală.

Mama i-a cumpărat un ghiozdan frumos și i-a pregătit un pachetel cu mâncare, dar tatăl a intervenit, spunând:

- Pune-i cașcaval, știi că lui îi place foarte mult.

Bunica zice:

- Friptura este preferata lui, pune-i o bucătică de friptură.

Bunicul a intervenit:

- Pune-i și niște snițel, doar știi cât de mult îi place.

Tatăl i-a cerut mamei și ceva de băut și i-au pus un sirop de căpșuni și altul de zmeură.

Mama a apărut și ea cu un pachet de prăjituri pe care îl pune copilului în altă sacoșă. Bunicul i-a pus o bucată de tort proaspăt, iar bunica un pachet cu clătite. Tatăl aduce și el o sacoșă cu fructe.

- Dacă vrea să se joace? spuse tatăl și îi pune o minge, costumul de sport, iar bunicul aduce trenulețul preferat al nepoțelului său.

Se adunaseră multe sacoșe și tatăl a spus că îl duce el pe copil cu mașina. Mama vine și ea să-i aducă ghiozdanul, dar bunica vrea să meargă și ea, căci poate este pentru ultima oară. Bunicul vine cu restul de sacoșe, urcă în mașină și pornesc cu toții grăbiți spre școală, căci era cam târziu.

Ajunși la școală, mare le-a fost surpriza să vadă că uitaseră copilul acasă. Toți copiii au râs de părinții fără minte, care au uitat cel mai important lucru: copilul.

Așa fac și creștinii, se îngrijesc de cele neînsemnate ale trupului, și uită lucrul cel mai important: sufletul.

Copiii trebuie să se pregătească de începerea anului școlar prin împărtășirea cu Sfintele Taine, de ziua Sfintei Cruci (14 septembrie), căci este înălțător pentru formarea lor duhovnicească.

Sfântul Ioan Gură de Aur

Sfântul Ioan Gură de Aur, unul din marii teologi ai Bisericii Ortodoxe, s-a născut în anul 344 în marea cetate Antiohia, din părinți dreptcredincioși.

Din fragedă pruncie îl pierde pe tatăl său, iar mama sa, Antuza, deși foarte tânără, nu s-a recăsătorit, închinându-și viața creșterii copilului. Prin grija mamei sale a avut parte de cei mai vestiți dascăli din Antiohia. Prin rugăciunile mamei și darul lui Dumnezeu, Sfântul Ioan a deprins toată învățătura grecească și Sfintele Scripturi.

În Antiohia exista o casă creștină care era ca o mănăstire unde Sfântul Ioan își împlinește visul său de taină, de a duce o viață de pustnic. El a trăit patru ani în această casă și doi ani de pustnicie într-o peșteră în munții din preajma Antiohiei.

Sfântul Ioan a fost sfințit diacon în 381 de către Sfântul Meletie, iar Arhiepiscopul Flavian l-a sfințit preot în 386. În această perioadă, Sfântul Ioan a scris neprețuita sa carte *Despre preoție*, în care arată responsabilitatea preotului în fața lui Dumnezeu pentru sufletele credincioșilor.

Ca preot, timp de 12 ani, a fost slujitorul și predicatorul neîntrecut al Patriarhiei din Antiohia, scriind adevărate îndreptare pentru o viață creștină desăvârșită: *Cuvântările asupra Evangheliei de la Matei*, *Cuvântările la cele 14 Epistole ale Sfântului Apostol Pavel*, precum și alte cărți de zidire sufletească.

Sfântul Ioan a fost chemat din porunca împăratului Arcadie să fie sfințit Patriarh al Constantinopolului, la 28 februarie 398. Ca patriarh, Sfântul Ioan a fost preocupat de răspândirea credinței și convertirea la ortodoxie a goților arieni de la Dunăre, de evanghelizarea locuitorilor de la sate, de întemeierea de așezăminte pentru bolnavi și săraci. A predicat pentru „îndreptarea năravurilor”, împotriva luxului, a lăcomiei și pentru iubirea între semeni.

Ducând o viață ascetică și arătându-se exigent chiar față de mai marii vremii, Sfântul Ioan Gură de Aur și-a atras dușmănia împărătesei Eudoxia, soția împăratului Arcadie, care, în urma Sinodului ținut la Stejar, l-a izgonit din scaunul de patriarh. La insistențele credincioșilor, Sfântul a fost readus după un timp în scaunul patriarhal, dar după numai două luni a fost izgonit a doua oară și surghiunit de această dată în Armenia. Îndurând multe suferințe, Sfântul și-a încredințat cinstul său suflet lui Dumnezeu (407), ultimele sale cuvinte fiind „Slavă lui Dumnezeu pentru toate”.

După moartea Sfântului, asupra Constantinopolului s-au abatut o mulțime de nenorociri, iar poporul credincios considera că toate acestea veneau ca pedeapsă dumnezeiască pentru înverșunarea nedreaptă a împărătesei Eudoxia. Noul patriarh, Sfântul Proclu, ucenic al Sfântului Ioan, a îndemnat pe împăratul Teodosie să aducă moaștele Sfântului în cetate ca un semn de împăcare. În anul 438, sfintele moaște au fost aduse și așezate cu mare cinste în biserica „Sfinților Apostoli” din Constantinopol. Împăratul și sora sa au ingenuncheat în fața sfintelor moaște și s-au rugat

pentru iertarea fărădelegii părinților lor care au pricinuit surghiunul nedrept al Sfântului.

Dintre numeroasele daruri cu care Dumnezeu l-a dăruit pe Sfântul Ioan, cel mai de seamă a fost acela al vorbirii frumoase și convingătoare pentru care Biserica Ortodoxă l-a numit Hrisostom și „Gură de Aur”. Multe dintre cuvântările sale s-au păstrat în scris, uimind până azi prin forța și limpezimea lor.

Sfânta Liturghie alcătuită de el, una dintre cele trei care se săvârșesc de-a lungul anului în Biserica Ortodoxă, este cea mai importantă și cea mai frecvent oficiată.

Puțină lume știe că există și în România mici părțicele din moaștele Sfântului Ioan Gură de Aur, la Mănăstirea Tismana și în Paraclisul Patriarhiei din București.

Celui mai mare Predicator, Păstor și învățător din vremea de aur a creștinătății, Biserica îi serbează pomenirea de trei ori pe an: la 13 noiembrie, la 27 ianuarie și la 30 ianuarie când este cinstit deopotrivă cu Sfântul Vasile cel Mare și Sfântul Grigorie Teologul, precum și în fiecare zi când i se săvârșește Liturghia.

Pelerinajul micuților creștini

Este o zi frumoasă de vară. Soarele strălucește printre frunzele copacilor din curtea Mănăstirii Sfântul Ioan cel Nou din Suceava și parcă ar vrea să ne urmeze în excursia pe care o așteptăm cu nerăbdare.

Primim binecuvântarea și rugăciunile de călătorie ale părintelui și în sfârșit pornim spre meleagurile mult visate.

Drumul spre primul loc de popas este minunat. Am văzut Lacul Roșu, Cheile Bicazului, Ceahlăul. Nici nu am visat că sunt atâtea frumuseți atât de aproape de noi. *Cât de minunate sunt lucrurile Tale, Doamne...!*, exclamăm împreună cu psalmistul David. După urcușuri și coborâșuri printr-un peisaj mirific am ajuns la Mănăstirea Sâmbăta de Sus, ctitorie a Sfântului Voievod Constantin Brâncoveanu, una dintre cele mai vechi mănăstiri din Țara Românească.

Dimineața am pornit spre Curtea de Argeș, trecând munții Făgărașului. Stânci abrupte, flori brumate de apă, pâraieșe murmurătoare, cascade cristaline și repezi, pajiști pline de flori, brazi încărunțiți de vreme, împrejurimi de poveste. Pe traseu, am vizitat muzeul "Badea Cârțan" și ne-am închinat la Mănăstirea Cârțișoara. Ajunși în vârful munților Făgăraș, am admirat cerul oglindit în Lacul Bâlea. Înainte de a ajunge la mănăstire, ne-a rămas timp cât să ne bucurăm de apusul de soare superb ce se pierdea în apele Lacului Vidraru aflat la poalele munților. Mănăstirea Curtea de Argeș, cea care adăpostește moaștele Sfintei Filoteia, ctitoria lui Neagoe Basarab - domn al Țării Românești, ne-a uimit prin frumusețea ei de neegalat.

Înviorați și odihniți, a doua zi am plecat spre Valea Oltului, de-a lungul căreia sunt înșirate, ca niște mărgăritare, mănăstiri și schituri, una mai deosebită decât cealaltă, oprindu-ne la fiecare și închinându-ne: Schitul Ostrov, Mănăstirea Cozia, Mănăstirea Turnu și Schitul Turnu Roșu. După o zi întreagă petrecută vizitând mănăstirile de pe Valea Oltului, am ajuns din nou la Sâmbăta de Sus, urmând ca a doua zi să ne îndreptăm spre Mănăstirile din Neamț.

Urcând spre Moldova, am oprit în Brașov spre a vizita Catedrala Ortodoxă și Biserica Neagră renumită prin stilul său gotic. Apoi am mers la Mănăstirile Runc și Ciolpani din județul Bacău, unde am primit cuvinte ziditoare de suflet de la maica stareță. Odihna binemeritată am primit-o în acea seară prin binevoința preotului Dumitru de la Biserica Filioara, aflată pe drumul dintre Mănăstirea Agapia și Mănăstirea Văratec, unde cu evlavie ne-am închinat la icoana făcătoare de minuni a Mântuitorului.

Ultima zi a acestui minunat pelerinaj ne-a oferit prilejul să ne înobilăm sufletele la mănăstirile din munții Neamțului: Văratec, Agapia, Sihla, Sihăstria și Secu.

Mulțumim I.P.S. Pimen pentru că ne-a oferit acest premiu prin care ne-am împodobit sufletele și îl încredințăm că ne vom strădui să împlinim cele ce am învățat și să devenim modele bune de urmat pentru ceilalți copii.

Diana Andreea Putină, Suceava

"Sfinții - modelul micuților creștini"

Prima ediție a concursului "*Sfinții - modelul micuților creștini*" s-a desfășurat la Mănăstirea Sfântul Ioan cel Nou de la Suceava, în data de 2 iunie 2007. La concurs au participat premianții concursurilor organizate de revista "Biserica din sufletul copilului" în perioada 1 iunie 2006 - 1 iunie 2007. Concursul a avut două secțiuni, "Icoane" și "Eseuri". Cei 15 premianți au fost răsplătiți cu o excursie la mănăstirile de pe Valea Oltului ce s-a desfășurat în perioada 23-27 iulie.

Felicităm toți copiii participanți la concursurile revistei, precum și părinții și cadrele didactice pentru sprijinul și încurajarea lor. Sperăm într-o participare numeroasă și de calitate la toate concursurile viitoare ale revistei.

Redacția

“Crucii Tale

ne închinăm, Stăpâne...”

Închinându-ne Sfintei Cruci și sărutând-o, noi, dreptcredincioșii ortodocși, ne închinăm lui Iisus Hristos, Cel Care S-a răstignit pe Crucea pe care a sfințit-o cu Sângele Său.

Din fragedă pruncie părinții ne învață să ne facem corect semnul Sfintei Cruci cu toată evlavie și atenție, începând de la frunte cu mâna dreaptă. Facem Cruce cu mâna dreaptă căci dreapta e partea Domnului și a aleșilor Lui, că de-a dreapta Tatălui S-a înălțat și șade Fiul și tot la dreapta vor sta la Judecata din urmă aleșii lui Dumnezeu. Facem semnul Crucii cu trei degete strâns unite (cel mare, cel arătător și cel mijlociu) ca să ne aducem mereu aminte de marea taină a Sfintei Treimi, cea una și nedespărțită, zicând cu voce tare sau în gând: *În numele Tatălui* (când ducem mâna cu cele trei degete unite la frunte), *și al Fiului* (când ne coborâm spre inimă, la piept - amintindu-ne că și Domnul s-a pogorât din cer pe pământ), *și al Sfântului Duh* (când ne atingem cu ele umărul drept, știind că îngerul păzitor stă pe umărul nostru drept), iar când spunem *AMIN* ducem mâna la umărul stâng, atingându-l cu cele trei degete unite, îndepărtând astfel influența diavolului ce stă în stânga noastră. Cele două degete mici, lipite de podul palmei, înfățișează, pe de o parte, pe Adam și Eva, care cu smerenie și cu pocăință se apleacă Sfintei și nedespărțitei Treimi, iar pe de altă parte, înseamnă și cele două firi cu care Fiul lui Dumnezeu a coborât pe pământ, firea dumnezeiască și firea omenească.

Citind cu luare aminte și credință *Acatistul Sfintei Cruci*, miercurea și vinerea și oricând, înțelegem jertfa de pe Cruce a lui Hristos - cel Răstignit și Înviat.

Închinarea la Sfânta Cruce este un mijloc care îndeamnă spre lucrare divină toate cele trei laturi ale sufletului nostru de creștini: *mintea*, spre a cunoaște și adora pe Dumnezeu, închinat în Treime; *inima*, spre a-L iubi, cu iubirea pe care ne-a arătat-o El, prin jertfirea pe Cruce a Unicului Său Fiul; și *voința*, spre a lucra, aici pe pământ, toate cele bune și plăcute lui Dumnezeu.

Părintele Vartolomeu, Mănăstirea Sf. Ioan cel Nou - Suceava

Crucea mântuirii

Cu greu pe umeri ea L-a apăsă
Dar sub povara ei nicicând nu a cedat.
Cu greu a dus-o pe Golgota sus,
Când a fost răstignit, Domnul Iisus.

Simbolul credinței strămoșești a devenit,
În orice sălaș mereu ea a domnit,
De Împărăteasa Elena înălțată fiind
Pe noi, credincioșii, tot timpul ajutând.

Mereu ea a avut un mare rost,
Și pentru tot creștinul este adăpost,
O stavilă a fost în calea năvălirii,
Și a adus mereu creștini pe calea mântuirii.

O, Cruce-a mântuirii, tu ești nădejdea noastră
Și orice troiță-i ca o floare-n glastră.
Aperi pe tot creștinul din primul ceas al vieții
Și nu îl părăsești nici în vremea bătrâneții.

Jibu Camelia, cl. a VII-a, Fântâna Mare

Sfânta Scriptură ... despre Sfânta Cruce

Să aflăm ce spuneau despre Sfânta Cruce doi Sfinți Apostoli. Va trebui să rezolvați corect perechile de exerciții de mai jos și să aflați trimiterile pentru două versete din Noul Testament. Rezultatul primului exercițiu reprezintă capitolul, iar rezultatul celui de-al doilea, versetul.

Copiii care vor găsi și vor scrie corect textele versetelor din Noul Testament și le vor trimite pe adresa revistei până la data de 15 noiembrie 2007, vor primi câte o surpriză!

Sf. Ev. Matei

Epistola către Galateni

$$32 : 4 + 7 \times (2 \times 5 - 9) - 5 =$$

$$16 : 4 + 5 + (21 - 3) : 2 + 20 =$$

$$257 - (123 \times 2) - 5 =$$

$$28 \times 5 - 3 \times (12 \times 3 + 10) + 12 =$$

Cel mai mare român al tuturor timpurilor

Ziua de 2 iulie a fiecărui an îi adună pe credincioșii din România Mare în dulcea și frumoasa Bucovină, la Mănăstirea Putna „Ierusalimul neamului nostru”, pentru a aduce prinos de cinstire Binecredinciosului Voievod Ștefan cel Mare și Sfânt, neamului și patriei străbune.

În acest an, zilele de 1 și 2 iulie au îmbrăcat o aură deosebită deoarece o dată cu prăznuirea Sfântului Voievod, s-au sărbătorit și 550 de ani de la urcarea sa pe tronul Moldovei la data de 12 aprilie 1457.

Tatăl lui Ștefan, Bogdan al II-lea, a fost ucis mișelește de Petru Aron în 1451, care apoi s-a proclamat Domn al Moldovei, luându-și numele de Petru-Vodă. Peste 6 ani, Ștefan, sprijinit cu oaste de către Vlad Țepeș din Țara Românească, revine în Moldova și-l înfruntă pe Petru Aron, reușind să-i înfrângă oștirea. Urât și disprețuit Petru Aron a fugit în Polonia. Victorios și iubit de popor, la 12 aprilie 1457, Ștefan a ajuns la Suceava, unde era așteptat de o mare mulțime pe Câmpia de la Direptate, lângă Cetatea de Scaun. Mitropolitul Teoctist a săvârșit atunci slujba ungerii Voievodului Ștefan, ce era acum domn în virtutea sângelui său domnesc, fiind nepot al lui Alexandru cel Bun, în virtutea biruinței asupra ucigașului și hoțului de domnie Petru Aron, și a binecuvântării rostite de cel dintâi preot al țării.

Omagiu și Recunoștință

Duminică 1 iulie 2007, peste 350 de studenți din toată țara au participat la Sfânta Liturghie oficiată la Cetatea de Scaun a Sucevei și au pornit apoi spre Mănăstirea Putna, unde, împreună cu ceilalți pelerini, au participat la slujba de priveghere, până târziu în noapte. A doua zi, luni 2 iulie, credincioșii au participat la slujba arhierască oficiată de ÎPS Daniel - Mitropolitul Moldovei, ÎPS Pimen - Arhiepiscopul Sucevei și Rădăuților, înconjurați de un impresionant sobor de preoți.

Până în miez de noapte, mănăstirea a fremătat de cântecele credincioșilor, ca o încununare a celor două zile de sărbătoare. Dealul Crucii de la Putna, acolo unde legenda spune că Ștefan cel Mare a tras cu arcul pentru a stabili locul unde va ctitori mănăstirea, s-a umplut de oameni. Studenți, săteni din Putna, jandarmi și pelerini, au devenit pentru un timp, fiecare cu făclii în mâini, mici părțile ale literelor ȘTEFAN.

Făcliile de pe Dealul Crucii s-au stins după mai bine de trei ore dar au lăsat aprinsă în inima participanților amintirea sfântă a lui Ștefan și emoția acestui eveniment.

prof. Lucian Dimitriu

"Într-însul găsisse poporul românesc cea mai curată și mai deplină icoană a sufletului său: cinstit și harnic, răbdător fără să uite și viteaz fără cruzime, strașnic în mânie și senin în iertare, răspicat și cu măsură în grai, gospodar și iubitor al lucrurilor frumoase, fără nici o trufie în faptele sale..."

Nicolae Iorga

Interviu cu Dumnezeu

- Ai vrea să-Mi iei un interviu, deci... , zise Dumnezeu.
- Dacă ai timp... , i-am răspuns.
Dumnezeu a zâmbit:
- Timpul Meu este eternitatea, veșnicia... Ce întrebări ai vrea să-Mi pui ?
- Ce Te surprinde cel mai mult la oameni ?
Dumnezeu mi-a răspuns:
- Faptul că se plictisesc de copilărie, se grăbesc să crească, iar apoi tânjesc să fie copii; că își pierd sănătatea pentru a face bani, iar apoi își pierd banii pentru a-și recăpăta sănătatea. Faptul că se gândesc cu teamă la viitor și uită prezentul și astfel nu trăiesc nici prezentul nici viitorul; că trăiesc ca și cum nu ar muri niciodată și mor ca și cum nu ar fi trăit.
Dumnezeu mi-a luat mâna și am stat tăcuți un timp.
Apoi am întrebat:
- Ca Părinte, care ar fi câteva dintre *lecțiile de viață* pe care ai dori să le învețe copiii Tăi?
- Să învețe că durează doar câteva secunde să deschidă răni profunde în inima celor pe care îi iubesc, și că durează mai mulți ani pentru ca acestea să se vindece; să învețe că un om bogat nu este acela care are cel mai mult, ci acela care are nevoie de cel mai puțin; să învețe că există oameni care îi iubesc dar, pur și simplu încă nu știu să-și exprime sentimentele; să învețe că doi oameni se pot uita la același lucru și pot să-l vadă în mod diferit; să învețe că nu este suficient să-i ierte pe ceilalți și că trebuie să se ierte și pe ei înșiși, prin Taina Spovedaniei.
- Mulțumesc pentru timpul acordat..., am zis smerit. Ar mai fi ceva...
Ce ai dori ca oamenii să știe?
Dumnezeu m-a privit zâmbind și a spus:
- Doar faptul că sunt aici, întotdeauna; îi aștept ... pentru interviu.

Octavian Paler

CONCURS

Atunci când te rogi - vorbești cu Dumnezeu, iar atunci când citești din Sfânta Scriptură - Dumnezeu îți vorbește.
Povestește-ne cum vorbești tu cu Dumnezeu
(unde, când și cum te rogi, ce fel de cărți citești).

Dialoguri Duhovnicești

Pe avva Moise îl întrebă odată un creștin:

- Care este cea mai importantă faptă pe care o poate face un creștin?

Atunci avva a zis:

- Cea mai importantă faptă este să participe cu smerenie și credință la sfânta jertfă fără de sânge a Domnului Hristos, adică la Sfânta Liturghie.

La avva Amina vine ucenicul și îl roagă să-i vorbească despre liniștea sufletului și despre iertare și iubire în fața lui Dumnezeu.

Atunci avva îi spuse:

- Sunt multe ispite în lumea de azi, dar ca să le depășești, prin ajutorul lui Dumnezeu, trebuie să-mi urmezi sfatul: Celui ce-ți face bine trece-i numele pe o tăbliță de argint și s-o ții mereu în camera ta, iar celui care ți-a făcut un rău mergi la malul mării și scrie pe nisip numele lui.

A fi recunoscător față de binefăcătorul tău și a fi iertător față de dușmanul tău sunt faptele cele mai plăcute lui Dumnezeu.

Niște tineri merg la o mănăstire, aflând că acolo trăiește avva Macarie, unul dintre oamenii plăcuți lui Dumnezeu.

Ajun gând la avva Macarie, s-au grăbit să-i pună multe întrebări despre viață, credință și rugăciune. Unul dintre tineri tăcea mereu. La un moment dat, avva Macarie i se adresează voind să-i răspundă la vreo întrebare. Tânărul îi zise:

- Îmi ajunge, părinte, să te privesc, să văd că exiști.

din "PATERICUL"
Cuvinte folositoare ale
Sfinților Bătrâni

Educarea dragostei pentru adevăr

Printre virtuțile ce trebuie sădite în inimile copiilor, o însemnătate deosebită o are simțământul iubirii de adevăr și al urii de minciună.

Minciuna este rădăcina tuturor răutăților, iar dreptatea este începutul și temelia tuturor virtuților.

Simțământul năzuinței spre adevăr e pus în inima copilului de Însuși Dumnezeu. Omului nu-i rămâne decât să păzească această lege a firii, să o dezvolte și să o întărească, iar aceasta este în primul rând datoria părinților. Copilul nevino-vat, nestricat, nu știe nimic despre minciună și fățarnicie.

Părinți, învățați-vă copiii să iubească adevărul din dragoste de Dumnezeu și din supunere față de El. Copilul trebuie să iubească adevărul, dreptatea, fiindcă Dumnezeu, care este „Calea, Adevărul și Viața”, iubește adevărul și urăște toată minciuna.

Trebuie să fiți cu desăvârșire **sinceri** și deschiși față de copiii voștri și să le arătați că aveți încredere în ei. Credeți-i pe cuvânt atâta vreme cât n-ați băgat de seamă la ei nici măcar o minciună, iar dacă aveți

motive să vă îndoiti de spusele lor, cercetați mai întâi dacă îndoiala se dovedește întemeiată, apoi încercați să le spuneți că greșesc mințind. Să nu răbdați nici cel mai mic neadevăr în gura copiilor voștri, dar nu-i înșelați nici voi și nu îngăduiți să-i înșele pe alții.

Arătați voi înșivă față de copii dragoste de adevăr. Încercați să fiți drepti, nefățarnici, prieteni ai adevărului, fugind de toată nedreptatea și prefăcătorie în relațiile cu ei și cu ceilalți.

Deprindeți-vă copiii să urască minciuna, nu din teamă că vor fi pedepsiți, ci pentru că orice minciună este păcat înaintea lui Dumnezeu. Nu vă siliți copiii, intenționat sau nu, să mintă. Fără

intenție îi puteți face să mintă atunci când vă apropiați de copil și-l întrebați supărat „Cine a făcut asta?”. E de mirare că micuțul va minți de frică? Ce să spunem de părinții care își învață copiii să mintă pentru a ieși dintr-o situație delicată?

Purtați-vă întotdeauna sincer și încrezători cu copiii voștri. Prin toate faptele și

cuvintele arătați-le propria voastră dragoste de adevăr. Faceți-i să priceapă cât de urăcioasă și dezgustătoare este orice minciună în ochii lui Dumnezeu.

Iată doar câteva sfaturi care vă pot fi de folos în educarea la copii a simțământului dragostei și evlaviei față de adevăr și a urii față de minciună!

Sfântul Vladimir - Mitropolitul Kievului, „Despre educație”

Opusul adevărului - minciuna

Unii oameni nu pot trăi fără minciună. Minciuna este o hrană zilnică mai ales pe masa oamenilor „de sus”. Poleită cu nume de inteligență, diplomatie sau alte meșteșuguri, minciuna cheamă, leagă și dezleagă, prefăce și mai ales, farmecă. Minciuna ascunde întotdeauna ceva; este perdeaua trasă frumoaselor adevăruri.

Minciuna este prezentă în viața noastră nu numai pentru că există oameni mincinoși. Ea este cultivată și de-o altă categorie, de cea a trufașilor. Acestora le place minciuna, le place să fie mințiți. Spune-le un lucru adevărat, spune-le direct tot ce crezi că este nedemn și urât din gândul și fapta lor. Vei culege imediat ura și disprețul. Spune-le minciuni plăcute care să le satisfacă închipuirea de sine și vei culege dragostea și prețuirea lor.

Omul sincer și cinstit supără pentru că sfarmă urâtul din preajma lui și cutremură deprinderile rele. Uneori omul cinstit incomodează pentru că prezența lui nu cultivă florile urât mirositoare ale minciunii. Lumea cinstei este aspră, nu orice om îi poate rezista. Lumea cinstei cere forță, eroism, cere despicarea lucrurilor până-n esență și sensul lor adevărat.

Omul sincer și cinstit merge tot timpul pe calea adevărului și se află pe drumul mântuirii.

Adaptare după Ernest Bernea, „Îndemn la simplitate”

Darul albinelor

Albinele cele mai cunoscute de om fac parte din genul *Apis* și sunt singurele care construiesc faguri hexagonali din ceară, care sunt folosiți apoi în mod repetat pentru creșterea larvelor și pentru depozitarea mierii.

În stup se află o matcă, între 10.000 și 60.000 de albine

lucrătoare și câteva sute de trântori. Albinele lucrătoare sunt femele, însă de obicei numai matca poate depune ouă, între 1500 și 3000 de ouă pe zi. Din această cauză, matca este mama tuturor albinelor din stup, femele sau masculi! Aceasta înseamnă că toate albinele dintr-un stup sunt frați și surori. Această mare familie există datorită faptului că fiecare în parte își îndeplinește rolul său: matca depune ouă, iar albinele lucrătoare o îngrijesc, aduc hrana

în stup și se ocupă de ouăle depuse în fagurii de ceară. Regina este mai mare și mai zveltă decât celelalte albine, fiind astfel ușor de recunoscut.

Trântorii sunt albinele-mascul și trăiesc doar trei săptămâni. După ce și-au îndeplinit rolul în perpetuarea speciei, ei sunt vânați de albinele lucrătoare. Ei nu se pot apăra de acestea, căci nu pot înțepta.

Albinele lucrătoare sunt albinele cele mai active și cele mai numeroase din stup. Vara trăiesc doar o lună și jumătate, dar iarna, când nu sunt active, ajung până la vârsta de șase luni. O vreme, după ieșirea din pupă, albinele asigură curățenia stupului, după care încep să se ocupe de larve, de clădirea fagurilor, apoi de păzirea stupului. Apoi, după ce o vreme se ocupă de măcinarea polenului și transferul mierii, pornesc afară la procurarea polenului și a nectarului. Fiecare dintre ele descinde în aproape cinci sute de flori și se înapoiază în stup cu o sarcină cât jumătate din greutatea proprie, plecând iarăși imediat în căutarea mierii. În zilele cu vreme bună, albinele fac peste zece ieșiri pe zi, zburând până la 14 km pentru a găsi polen și nectar, cu o viteză de 24 km/h.

Pentru un kilogram de miere, o albină culege nectarul din două milioane de flori, parcurgând 40.000 km (ocolul Pământului).

O curiozitate o reprezintă modul în care albinele comunică între ele. De exemplu, atunci când o albină lucrătoare descoperă o zonă cu multe flori, le anunță pe celelalte albine din stup printr-o rotire în forma cifrei opt, indicând prin poziția corpului direcția spre care trebuie să zboare celelalte albine. În acest timp, ea emite și niște sunete care sunt auzite de suratele ei.

Primăvara, albinele lucrătoare clădesc cuiburi de matcă. Oul de matcă în sine nu este cu nimic diferit de cel de albină lucrătoare, fiind același oul fecundat din care ies femele.

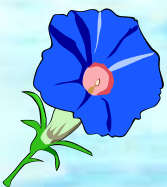
La ieșirea din ou după trei zile, puietul e încă același, însă larvele din cuiburile de matcă devin regine datorită faptului că primesc lăptișor de matcă de mâncare. Totuși, titlul de matcă nu e atât de ușor de obținut: de obicei există circa zece cuiburi de matcă, din care ies tot atâtea candidate la titlu. Doar una singură va ajunge matcă, și anume cea care va supraviețui luptei pe viață și pe moarte pentru conducerea stupului. În acest timp, matca cea veche părăsește stupul, mutându-se într-unul nou.

Albinele au un rol foarte important în viața plantelor, favorizând polenizarea florilor. Ele sunt utile și pentru om, apicultura fiind practică de multe țări încă din antichitate.

stiați că ...

- Mierea, ceara, lăptișorul de matcă, polenul, propolisul ("antibioticul natural"), veninul au fost folosite în scopuri terapeutice.
- Mierea fiind plină de elemente nutritive (vitamina B6 și C, minerale naturale), crește rezistența fizică, determină o recuperare mai rapidă după efort, combate oboseala, înlătură stresul.
- Zaharurile conținute în miere sunt fructoza și glucoza, ușor de digerat, spre deosebire de zaharoza din zahăr.
- Lumânările făcute numai din ceară folosite de credincioși ne aduc aminte de puritatea, hărnicia și rodul albinelor.

Povestea unei prietenii

Era pe atunci primăvară. Vântul ducea miresme de violete și toporași peste dealurile și câmpiile înverzite.

Din brazda neagră de pământ arat în care erau semănate boabe de porumb, a încolțit păpușoiul. A plouat, a fost soare, iarăși au căzut ploi și păpușoiul a crescut în câteva zile înăltuț. Era verde, viguros de-ți era mai mare dragul să-l privești.

Într-o zi mai însorită, în apropierea lui a răsărit și un fir de bună-dimineața. Cu sfială a scos capul din pământ și a început încetișor să crească. Însă zilele treceau și bună-dimineața nu izbutea deloc să se înalțe. Era tare firavă, sărmana. A încercat de mai multe ori să se ridice spre lumină, dar totul era în zadar. Slăbuță cum era, cădea de fiecare dată pe pământ, neizbutind să se înalțe spre cer.

Păpușoiul a văzut-o azi, a văzut-o mâine și i s-a făcut milă de ea și i-a spus să se înfășoare de tulpina lui și împreună să se înalțe spre lumină.

Mult s-a bucurat bună-dimineața și nu știa cum să-i mulțumească (pesemne că i-a auzit Dumnezeu rugăciunile și a văzut necazul ei).

Așa a început prietenia între păpușoi și bună-dimineața. Și au crescut împreună și au trăit în bună-înțelegere, ca doi frați, ridicându-se spre cer.

Pe la mijlocul verii păpușoiul se făcuse înalt de nu se mai vedea omul din el. Bună-dimineața crescuse și ea înăltuță și grațioasă, iar pe la începutul lui iulie înflorise. Îl împodobise pe păpușoi cu multe cupe de flori în nuanțe gingașe de albastru. Era tare bucuroasă că în felul acesta își putea arăta recunoștința că i-a salvat viața. Iar păpușoiul era bucuros că i-a înfrumusețat viața.

Și așa au trăit toată vara fericiți, în pace. Au mai trecut peste ei și vânturi și furtuni, dar prietenia lor a rămas neschimbată.

De la un timp vremea a început să se răcească. Ploile au devenit mai dese, iar soarele își dădea căldura cu tot mai multă zgârcenie. Venise toamna. Păpușoiul se schimbase. Pe zi ce trecea se făcea tot mai palid și se usca pe picioare. „Vai, s-a îmbolnăvit prietenul meu” se gândea înfiorată bună-dimineața.

- Am îmbătrânit și vremea morții mele s-a apropiat. Cred că în curând va trebui să ne despărțim...

Bună-dimineața nu-i luă în seamă vorbele și încerca în tot felul să-l mângâie. Își înmulți numărul florilor, își spori mireasma și gingășia, chemă fluturii și albinele ca să-l înveselească, dar totul a fost în zadar. Păpușoiul se ofilea și îngălbenea tot mai mult, devenind auriu.

Bătrânul păpușoi se înduioșa când o vedea pe prietena lui cât se străduia să-i facă viața mai frumoasă, dar se frământa ce va face ea după ce el nu va mai fi.

Într-o zi în lanul de porumb se făcu forfotă mare. Venise timpul secerișului. Din depărtare se auzeau hârșăituri de seceră.

- Mi s-a apropiat sfârșitul, zicea păpușoiul. Secera morții mă caută, dar tu trebuie să te salvezi de la moarte. De acum ești puternică și te vei descurca și singură. Dă-te jos de pe mine. Te rog, salvează-te.

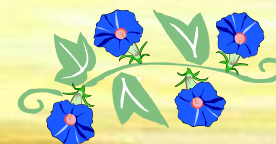
Dar bună-dimineața nici nu vroia să audă și îi răspunse hotărât:

- Nu plec, dragul meu prieten. Ori împreună vom trăi, ori împreună vom muri. Altfel nu se poate!

În acel moment o seceră s-a apropiat de tulpina păpușoiului. Bună-dimineața a văzut-o și l-a îmbrățișat și mai strâns pe prietenul ei, păpușoiul. Într-o clipă cei doi au fost tăiați și aruncați într-un snop mai mare.

Un copil s-a aplecat și a ridicat păpușoiul plin de flori albastre, iar între pănușe a găsit trei știuleți mari și galbeni ca aurul.

O prietenie ca să fie adevărată trebuie să fie dezinteresată, să te ajute să te înalți spre Lumină, să te ajute să te ridici de câte ori cazi, și, în cele din urmă, să dăinuiască până la moarte și până dincolo de moarte, în ceruri.

“Purtați sarcinile unii altora și așa veți împlini legea lui Hristos.”

Galateni 6,2

Fluturile și Lampa

În timp ce pestrițul fluture hoinărea zburând încoace și încolo prin întunericul nopții, zări deodată lumina unei lămpi. Se îndreptă numaidecât într-acolo și, rotindu-se în jurul lămpii în cercuri când mai largi, când mai strânse, se minună foarte de o asemenea frumusețe.

Dar cum nu se mulțumi doar s-o privească, îi trecu prin gând să se poarte așa cum obișnuia să se poarte și cu florile parfumate. Și îndreptându-și zborul în direcția lămpii, trecu plin de curaj pe deasupra flăcării, care îi pârlă marginile aripilor.

Fluturile căzu la piciorul lămpii, cu desăvârșire nedumerit de ceea ce i se întâmplase. Nu putea pricepe cum dintr-un lucru atât de frumos i se putea trage cuiva un asemenea rău și o asemenea nenorocire?

Și după ce își mai refăcu întrucâtva puterile, porni din nou în zbor. Dar de astă dată, trecând chiar prin flacăra lămpii, căzu deîndată ars. Îi mai rămase doar atâta brumă de viață cât să se gândească la pricina nenorocirii sale și, înălțându-și privirea spre flăcără, gândi:

- O, lumină vicleană! Eu credeam că am găsit în tine fericirea! Acum plâng zadarnic dorința, când văd căci cu prețul vieții mele am cunoscut firea ta primejdioasă și distrugătoare!

Și după un plâns amarnic și cu căință, nefericitul fluture muri.

Unii oameni, aleargă spre plăceri ușuraticе și necuviincioase, care li se par atrăgătoare (televizoul, calculatorul, discoteca...), fără să-și dea seama cât sunt de păgubitoare și ajung până la urmă să sfârșească precum fluturile.

Ispită și greșeală

În timp ce mergea pe drum, un băiat a văzut într-o grădină un pom frumos de crengile căruia atârnavă niște mere mari și roșii de-ți lăsau gura apă. Văzând băiatul că nu-i nimeni prin preajmă, ce s-a gândit? Bine ar fi dacă ar gusta și el câteva, așa, de poftă!

Dar cum să facă? Până la pom trebuia să treacă de un gard înalt și de o mare băltoacă. A stat el ce-a stat, s-a sucit, s-a învârit, dar nemaivând răbdare și-a zis: "Fie ce-o fi, eu mă duc după mere" și a-nceput să se cațăre pe gard. Cu greu a reușit să ajungă în grădină, dar era supărat nevoie-mare, fiindcă își agățase haina într-un ghimpe din gard și o rupse. Acum, ce să mai facă! Nu mai putea schimba nimic. Ba, mai mult, grăbindu-se, a uitat de băltoaca plină cu noroi și s-a afundat în ea. Când în sfârșit a ajuns sub pomul cu pricina, a luat câteva mere, dar, uitându-se la el cum arată, și-a spus:

- E drept că am obținut eu ce-am vrut, dar a meritat oare? Haina mea cea bună e ruptă, încălțărilor și pantalonii murdari...

Cum stătea el așa și își plângea singur de milă, apare în livadă stăpânul casei. Când l-a văzut pe băiat cum arată i-a spus:

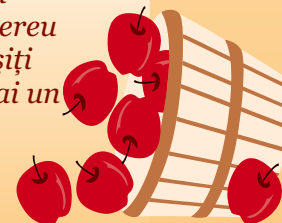
- Bine, băiete, trebuia să te chinuiești atâta pentru câteva mere? Uite ce-ai pățit! Ca să nu mai spun că nu înțeleg de ce-ai încercat să le iei pe furis? Dacă băteai la mine în poartă și mi-ai fi cerut câteva mere, eu ți-aș fi dat cu drag. Acum, haide în casă să te speli și apoi îți vei vedea de drum!

Tare bucuros și uimit a fost băiatul văzând bunătatea omului, dar, în același timp, și-a promis sieși că altădată nu va mai fi atât de nesăbuit și nu va mai păți asemenea rușine.

În viață nu este important doar să obții, ci și cum obții!

Sunt oameni care vor să aibă mai mult și atunci muncesc fără tihnă. Alții, însă, fură gândindu-se mereu cum să fugă de muncă și să înșele. Aceștia, ticăloșiți sufletește, singuri se înșală, fiindcă nu este totul să ai un lucru; contează intenția și cum l-ai obținut, cu înșelăciune sau cu dreptate!

...Omule!!! fii OM cinstit, drept și corect!

Cei 12 Apostoli

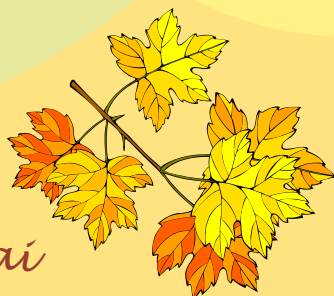
T	O	M	A	O	M	V	M	E	A
E	V	A	R	B	A	L	A	H	R
G	A	T	A	D	E	U	T	X	O
I	F	I	L	I	P	V	E	S	V
A	M	A	E	U	L	S	I	I	G
C	I	N	V	D	U	I	E	B	K
O	F	D	I	A	H	M	N	P	P
V	A	R	T	O	L	O	M	E	U
M	N	E	N	P	A	N	L	T	R
I	T	I	O	A	N	S	I	R	A
E	J	R	U	H	Q	P	C	U	F

Descoperiți pe orizontală și verticală numele celor 12 Sfinți Apostoli.

Cei care vor trimite pe adresa revistei cele 12 nume găsite vor primi cadou icoana "Sfinților Apostoli".

Nucile lui Mihai

La sfârșitul vacanței mari, Mihai și-a ajutat bunicii la scuturat nucii.

A păstrat anume câteva nucii pentru a le oferi colegilor săi.

În prima zi de școală, Mihai a împărțit cu colegii săi 15 nucii. Dintre aceștia, 9 au primit câte o nucă, unul nu a vrut nici una, iar restul au primit câte două nucii.

Cu câți colegi și-a împărțit Mihai nucile?

Ghiciți câte luni are iepurașul!

O icoană pe o cruce,
Așezată la răscruce.

(Troita)

Care-i sfânta mănăstire,
Loc de-aleasă pomenire,
Unde Ștefan, Domnul Sfânt,
Și-a ales loc de mormânt?

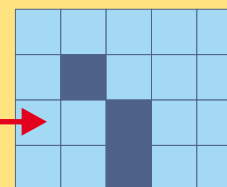
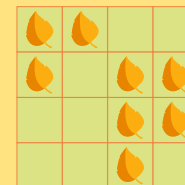
(Putna)

E din lemn sau din metal
O auzi de peste deal.

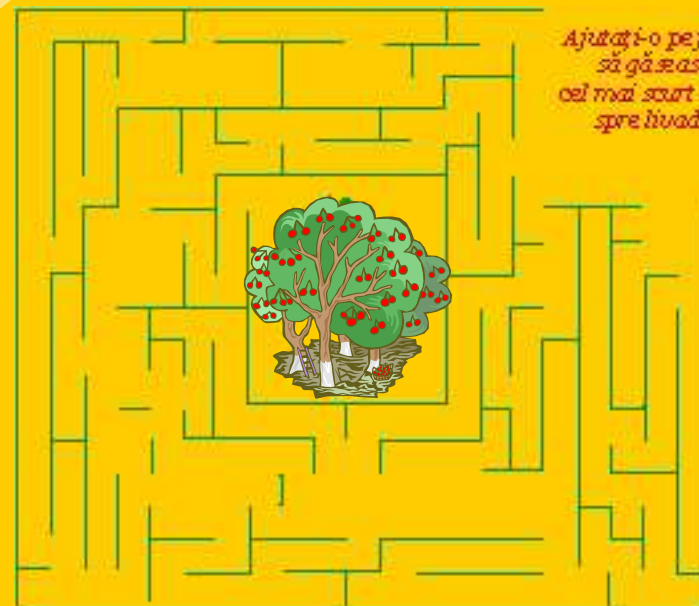
(Tocca)

Care este numărul minim de frunze ce trebuie mutate pentru a obține pe fiecare rând și coloană doar câte două frunze?

Mașinuța intră în careul indicat și se deplasează din careul în careul astfel: când întâlnește zidul sau o margine, se rotește spre dreapta cu 90°, apoi se deplasează înainte. Unde se oprește mașina?

Ajutați-o pe fetiță să găsească cel mai scurt drum spre livadă!

CONCURS DE POEZII, ESEURI “Maica Domnului”

Premiul I

Ioana Magazin, clasa a III-a, Suceava

*Prea Curată Maică, Pururea Fecioară,
Sufletul din mine nu-l lăsa să moară,
Ci revarsă, Sfântă, peste el, de sus,
Mila ta cea mare, mila lui Iisus!...
Îngeri împrejură-mi fă să se adune,
Să-mi arate calea către cele bune,
Să-mi îndrepte pașii pe cărarea milei,
La-nceputul nopții, la-nceputul zilei!...*

...

Premiul II

Lenuța Buliga, cl. a VI-a, Arbore

*O, Maică, sunt un călător,
Sărac și fără nume.
Sunt om străin și muritor,
Ce-am rătăcit prin lume...*

*Ci spală-mi sufletu-ntinat
Prin lacrimi și suspine,
Că-n veacu-acesta zbuciumat,
Te am numai pe tine!*

...

Premiul III

Ana-Maria Șulariu, Boroaia, cl. a V-a
Mihaela-Paula Șulariu, Boroaia, cl. a VI-a

*Maică fericită, suflet îndurat,
Lasă-ți raza sfântă-a ochiului curat
Să ne îndrepteze drumul spre lumină,
Căci fără putere înotăm în tină.*

*Până-n clipa morții, fără șovăire,
Ajutor revarsă în nenorocire,
Peste lumea noastră plină de păcat,
Maică fericită, suflet îndurat.*

...

Mențiuni

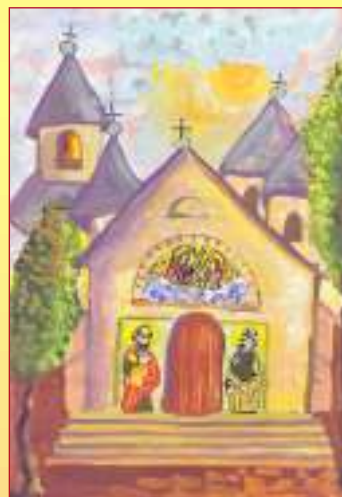
Vasile-Cătălin Ruscior, cl. a VII-a, Siret
Andreea Sopon, cl. a IV-a, Bogdănești
Marta Alexandrescu, cl. a II-a, Vulturești

CONCURS DE DESENE “Biserica din parohia mea”

Premiul I

Marta Alexandrescu, cl. a II-a, Vulturești

Premiul II

Oana-Gabriela Bejinari
cl. a IV-a, Rădăuți

Premiul III

Mihaela-Diana Mihalciuc
cl. a VII-a, Grămești

Mențiuni

Teodor Andreescu, cl. a III-a, Fântâna Mare
Alexandra-Iulia Luca, cl. a V-a, Cotu Băii
Ioana Bold, cl. a VI-a, Oprișeni

“Sfintii - modelul micuților creștini”

Finala premianților revistei “Biserica din sufletul copilului”
2 iunie 2007

CONCURS DE ESEURI

Premiul I: Roxana Roman, Vicovu de Sus

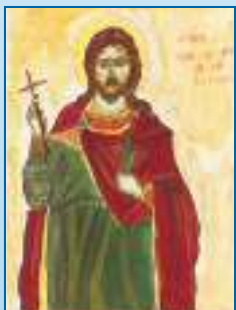
Premiul II: Camelia Jibu, Fântâna Mare

Premiul III: Andreea Diana Putină, Suceava

Mențiuni: Simona Loghin, Fălticeni; Mirela Baboi, Capu Câmpului

CONCURS DE ICOANE

Clasele I-IV

Premiul I
Iuliana Băican
Șaru Dornei

Premiul II
Oana-Gabriela Bejinari
Rădăuți

Premiul III
Ana-Maria Băican
Șaru Dornei

Mențiuni: Andreea Tomuleanu, Mitocu Dragomirnei;
Andrada Monoranu, Fălticeni

Clasele V-VIII

Premiul I
Flavia Ichim, Siret

Premiul II
Flaviu Timofti, Fălticeni

Premiul III
Elena Smoleac, Siret

Mențiuni: Mihaela-Diana Mihalciuc, Grămești

Premiu Special: Marina Gavrilăscu, 7 ani, Fântâna Mare

CONCURS “PLANTE MEDICINALE”

Premiul I: Clasa a IV-a, Școala cu clasele I-IV Nr. 1, Șaru Dornei

Premiul II: Popescu Cătălin Teodor, clasa a V-a, Suceava

Premiul III: Roman Roxana, clasa a VII-a, Vicovu de Sus

Mențiune: Andronic Teodora, clasa a VII-a, Rădăuți

CONCURS DE POEZII, ESEURI

Tema concursului:

“Maica Domnului”

Cele mai frumoase poezii sau eseuri vor fi premiate cu cărți
despre Maica Domnului oferite de Librăria
„Sfântul Voievod Ștefan cel Mare”.

CONCURS DE DESENE

Tema concursului:

“Biserica din Parohia mea”

Cele mai frumoase desene vor fi premiate cu icoane oferite de
Mănăstirea “Sf. Ioan cel Nou” Suceava.

Pot participa la concursuri elevii claselor I-VIII.

Materialele vor fi trimise până la **1 Noiembrie 2007**
prin poștă sau e-mail la adresa de mai jos.

**Vă rugăm să specificați numele, clasa, școala
și adresa completă.**

Așteptăm impresiile voastre despre această revistă, propuneri, articole și
desene create de voi pentru a fi publicate în numărul următor al revistei.
Următoarea revistă va apare în luna decembrie.

Mănăstirea “Sfântul Ioan cel Nou” Suceava
str. I. V. Viteazu, nr. 2, 720034 Suceava
micutiicrestini@yahoo.com, tel: 0749 071680

Revista este publicată on-line la: www.micutiicrestini.esens.ro
și la www.arhiepiscopiasucevei.ro/revistacandela.html